

μνήμα

μνήμα, το, ουσ. [<αρχ. μνῆμα]. **α.** ο τάφος. (Λαϊκό τραγούδι: κλαίει η μάνα μου στο **μνήμα**, κλαίει κι η Παναγιά). **β.** στον πλ. **τα μνήματα**, το νεκροταφείο, τα νεκροταφεία: «κάθε πρωί πηγαίνει στα μνήματα κι ανάβει ένα κερί στον τάφο του πατέρα του».

- βλέπω το μνήμα μου, βασανίζομαι, υποφέρω, τυραννιέμαι πάρα πολύ: «βλέπω το μνήμα μου κάθε μέρα για να θρέψω την οικογένειά μου». Συνών. βλέπω τη Δευτέρα Παρουσία / βλέπω την κηδεία μου / βλέπω την κόλαση / βλέπω το διάβολό μου / βλέπω τον άγγελό μου / βλέπω του κώλου μου την τρύπα· βλ. φρ. είδα το μνήμα μου·

- είδα το μνήμα μου, κινδύνεψα άμεσα, γλίτωσα από βέβαιο θάνατο: «έπεσα με τέτοια δύναμη πάνω στο δέντρο με τ' αυτοκίνητό μου, που είδα το μνήμα μου». Συνών. είδα τη Δευτέρα Παρουσία / είδα την κηδεία μου / είδα την κόλαση / είδα το διάβολό μου / είδα τον άγγελό μου / είδα του κώλου μου την τρύπα· βλ. και φρ. βλέπω το μνήμα μου·

- στέλνω την μπάλα στα μνήματα, βλ. λ. [μπάλα](#)·

- τον πήγαν στα μνήματα, τον κήδεψαν: «πέθανε χτες βράδυ και σήμερα το μεσημέρι τον πήγαν στα μνήματα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας